

Jan 2, 1-11: Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka; na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: "Už nemají víno." Ježíš jí řekl: "Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina." Matka řekla služebníkům: "Udělejte, cokoli vám nařídí." Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: "Naplňte ty nádoby vodou!" I naplnili je až po okraj. Pak jim přikázal: "Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!" Učinili tak. Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno - nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli - zavolal si ženicha a řekl mu: "Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli." Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili.

Bratři a sestry,
když se začne mluvit o Bohu, tak většinou lidé
zvážní. A to nejen ti věřící. I takzvaní ateisté
začnou lovit nějaké hluboké duchovní téma
nebo přijdou s nějakým morálním problémem.
Taková řeč často končí konstatováním, jak je
škoda, že se současná generace od Boha vzdálili.
Tak rádi bychom věřili, jenže rodiče nás k tomu
nevedli, nebyla k tomu správná příležitost,
nepotkali jsme ty správné lidi...

V obecném povědomí je víra cosi vážného,
důstojného, duchovního, cosi co souvisí
s morálkou. Křesťan by měl být mravný, slušný,
možná až hloupý. Měl by milovat své bližní a
nechat si od nich líbit skoro cokoli. Víra, jak jí
chápu lidé zvenku, nemá téměř žádné
pochopení pro lidské radovánky jako je tanec,
veselí, dobré víno, příjemná společnost. Věřící
člověk by v těchto představách měl být spíš
nudným patronem než příjemným společníkem.
Nevím, kdo za to může. Možná my, křesťané,

protože bible představuje Boha i víru v něj úplně jinak.

Podle evangelisty Jana se Bůh v Ježíši Kristu představuje uprostřed svatebního veselí, ke kterému přispívá pěti sty litry vína. To je počátek jeho znamení. V tom se zjevuje jeho sláva. To je úvod. To je předznamenání, které ukazuje, oč tu jde. Ani upjatost, ani troškaření, natož moralistické okřikování. Naopak plnokrevná radost, družné veselí, svatby té veselý ruch a rej.

Ten příběh má samozřejmě hlubší a bohatší význam, ale jeho vnější okolnosti nelze jen tak pominout. Ježíšovo působení začalo tím, že dodal víno na svatbu, spoustu vína.

Svatba, hostina a víno jsou v bibli obrazem toho, co Bůh dává a k čemu nás zve, od začátku až do konce. Ten příběh není pohádkové vyprávění o zázraku, jak voda byla proměněna ve víno. Evangelista říká – to byl počátek Ježíšových znamení. Jakých znamení? Znamení toho, že věci nemusí být vždycky tak, jak velí naše lidská

zkušenost. Že i když můžeme prožívat v životě nouzi a nedostatek, jsou tu ještě jiné a nečekané zdroje, které najednou mohou všechno změnit.

Není víno. Tahle zpráva všechny nepříjemně zaskočila. Copak je to za svatbu bez vína. Ale pak přišel ten zvláštní návštěvník a všechno je jinak. Najednou nic podstatného nechybí. A navíc postavil na hlavu i tu běžnou lidskou zkušenost, kterou zná každý hospodský, že napřed se nalévá to kvalitnější a pak ... pak už je to každému stejně jedno. To znamení nám ukazuje: Pokud je nablízku ten zvláštní poutník Ježíš z Nazareta, nejenže radost nemusí skončit, ale může být ještě větší než na začátku.

Je to znamení, že ani v životě nemusí jít všechno stále k horšímu a horšímu až do konce, ale že to může být i naopak.

Kde se to v člověku bere? Je to tak nesamozřejmé. Stačí, když se rozhlédneme kolem sebe. Kolik člověk vidí skepse, lidí ztrápených, spoutaných svým strachem,

pokřivených nespokojeností se svým životem.
Radost v Káni přišla spolu s Ježíšem z Nazareta.

Tehdy to bylo jednoduché. Prostě ho pozvali, on přišel a děly se zázraky. Dnes je to těžší. Jak ho pozvat dneska, jak mít podíl na radosti, kterou rozdává. Jde to vůbec?

Víme, že Ježíš přicházel vždy tam, kde ho lidé potřebovali. Zdržoval se s těmi, kteří měli nějaké trápení. Byli nemocní, chudí, anebo třeba byli bohatí, ale byli chudí na milosrdenství a odpuštění, nedostávalo se jim lásky.

No a na stejném místě ho můžeme potkávat my. Tam kde se s láskou staráme o svou rodinu. Tam, kde neváháme otevřít dveře svého domu všelijak potřebným. Tam kde máme otevřené srdce pro lidi kolem sebe. Tam, kde myslíme na všechny své blízké. Je to největší tajemství života. Že čím víc ze sebe člověk rozdá druhým, tím víc sám přijímá. Bible nás to učí. Abychom měli odvahu to udělat, abychom uvěřili, že tahle cesta, tenhle způsob života někam vede.

Amen